

Eindverslag der Commissie van rapporteurs over het goedkeuring van het EGKS Verdrag (30 Januari 1952)

Caption: Am 30. Januar 1952 legt die Kommission der Berichtstatter der niederländischen Regierung und der ersten Kammer der Generalstände ihren Bericht über die Ratifizierung des Vertrags über die Gründung der Europäischen Gemeinschaft für Kohle und Stahl (EGKS) vor.

Source: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis, Amsterdam. Partij van de Arbeid (PvdA) 1946-1966 (-1967). Het Schumanplan en de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal (EGKS). 1949-1952. (doos). Schumanplan 1950-1952 Mozer, 1145.

Copyright: Internationaal Instituut voor Sociale Geschiedenis / International Institute of Social History

URL:

http://www.cvce.eu/obj/eindverslag_der_commissie_van_rapporteurs_over_het_goedkeuring_van_het_egks_verdrag_30_januari_1952-nl-9eb89677-350a-4fb6-9806-31db1bdf2ae0.html

Publication date: 18/12/2013

Eindverslag der Commissie van rapporteurs

over het ontwerp van wet tot goedkeuring van het op 18 April 1951 te Parijs ondertekende Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal met bijlagen en Protocollen en met bijbehorende Overeenkomst met betrekking tot de overgangsbepalingen.

Nadat het Voorlopig Verslag der Commissie aan de Regering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD

Opmerkingen van algemene aard

Met erkentelijkheid hebben de ondergetekenden ervan kennis genomen dat het tot stand komen van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal door de Eerste Kamer der Staten-Generaal over het algemeen met instemming wordt begroet. Het heeft hen voorts verheugd dat deze Kamer haar waardering heeft uitgesproken voor het beleid der Regering, zowel bij de voorbereiding van het onderhavige wetsontwerp alsook bij de schriftelijke en mondelinge behandeling ervan in de Tweede Kamer. Met uitzondering van hetgeen door enkele leden werd gesteld, die het Plan Schuman in het kader van de grote internationale tegenstelling tussen de Verenigde Staten en de U.S.S.R. wensten te beschouwen, kunnen ondergetekenden zich vrijwel geheel verenigen met de opmerkingen van algemene aard die in het voorlopig verslag zijn gemaakt. Ook voor ondergetekenden immers is het Plan Schuman een eerste stap op de weg naar de eenwording van Europa. Slechts door de schepping in Europa van één grote markt worden de mogelijkheden geboden om de economische reconstructie van ons werelddeel verdere voortgang te doen vinden. Zonder zulk een economische reconstructie zal het Europa niet mogelijk blijken de haar toekomstige plaats in de wereld te behouden.

Ondergetekenden mogen zich, gezien de grote mate van overeenstemming die er blijkens het gestelde in het voorlopig verslag tussen hen en de grote meerderheid der leden van de Eerste Kamer bestaat naar aanleiding van hetgeen in de opmerkingen van algemene aard naar voren werd gebracht, beperken tot het maken van enkele aantekeningen. Vele leden hebben de vraag gesteld welke thans de kans op deelname aan de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal van het Verenigd Koninkrijk en Scandinavië is. Ten aanzien van de deelname van het Verenigd Koninkrijk aan de Gemeenschap werd kort geleden door de Britse Minister Sir David Maxwell Fyfe in de Assemblée van de Raad van Europa namens zijn Regering een belangrijke verklaring afgelegd welke hier moge volgen:

„The Schuman Plan is a case in point. I take as a starting point — I repeat as a starting point — what has already been said, and part of which I have quoted. His Majesty's Government recognise that the initiative taken by the French Government concerning the creation of a European Defense Community is a major step towards European unity. They welcome the Schuman Plan as a means of strengthening the economy of Western Europe and look forward to its early realisation. They desire to establish the closest possible association with the European continental community at all stages in its development.

Accordingly, Mr. President, if the Schuman Plan is ratified, His Majesty's Government will set up a Permanent delegation at the seat of the High Authority to enter into relations and to transact business with it”.

Uit deze verklaring blijkt dat deelname van Engeland voorlopig uitgesloten moet geacht worden. Anderzijds blijkt er eveneens duidelijk uit, dat Engeland het voornemen heeft, met de organen van de Gemeenschap in zeer nauw contact te treden. Op deze wijze zal, naar ondergetekenden vertrouwen, een nauwe samenwerking tussen de Gemeenschap en het Verenigd Koninkrijk tot stand kunnen worden gebracht. Hoewel, voorzover ondergetekenden bekend, van Scandinavische zijde geen formele verklaringen zijn afgelegd over het standpunt dat deze landen ten aanzien van een eventuele deelname innemen, zo lijkt het ondergetekenden weinig waarschijnlijk dat de Scandinavische landen de tot nu toe ingenomen houding zullen laten varen.

Wel verwachten zij dat ook met deze landen nauwe samenwerking tot stand zal kunnen worden gebracht.

Door sommige leden is gesteld dat de vorming van een Gemeenschap voor Kolen en Staal slechts een eerste stap op de weg naar de economische eenheid van Europa is. De instelling van soortgelijke gemeenschappen voor verkeer, defensie, invoerrechten, geldwezen, arbeid en dergelijke zou, naar de mening dezer leden, op de instelling van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal dienen te volgen. Zij hebben de vraag gesteld, in welke volgorde, naar de mening der Regering, de vorming van die onderscheidene gemeenschappen zou dienen te geschieden. Tevens hebben zij gevraagd of het juist moet worden geacht dat met de instelling van een Gemeenschap voor Kolen en Staal is begonnen. Het antwoord op laatstgenoemde vraag moet bevestigend luiden. Voor het bereiken van het doel, n.l. de vorming van één grote markt in Europa waarbinnen goederen en diensten zich vrijelijk kunnen bewegen, is het van het grootste belang dat de industrieën der verschillende landen tegen gelijke voorwaarden zich van de benodigde grondstoffen kunnen voorzien. Met het oog hierop mag derhalve gesteld worden dat de instelling van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal een essentiële voorwaarde is voor verdergaande economische integratie. Veel moeilijker achten ondergetekenden het, een antwoord te geven op de eerstgenoemde vraag. Reeds in de Memorie van Antwoord, aangeboden aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal, hebben ondergetekenden uiteengezet waarom zij meenden dat ter bereiking van de Europese economische integratie de empirische werkmethode, naar hun mening, de juiste is. Zelfs indien op theoretische gronden een juiste volgorde voor de integratie zou zijn aan te geven, moet er rekening mede worden gehouden dat deze integratie geschiedt te midden van de politieke gebeurtenissen van de dag, die niet nalaten op de te volgen weg grote invloed uit te oefenen. Doch, ondergetekenden gaan verder: zij betwijfelen of het mogelijk is om reeds thans een concreet plan op te stellen ten aanzien van de volgorde, waarin de integratie zich dient te voltrekken. Ondergetekenden ontkennen echter geenszins dat het hier gaat om een bijzonder moeilijk vraagstuk, hetwelk nadere bestudering behoeft. Naarmate nieuwe projecten aan de orde komen, zal deze noodzaak zich te sterker doen gevoelen. Inmiddels menen ondergetekenden dat uit verdergevorderd inzicht reeds thans een enkele algemene conclusie kan worden getrokken. Hoewel onder de huidige omstandigheden geen voorspellingen kunnen worden gedaan over een spoedige verwezenlijking van het door de Regering nagestreefde doel om ook andere sectoren van het maatschappelijk en economisch leven te integreren, zoals bijvoorbeeld de defensie en de landbouw, zo is het wel duidelijk dat naarmate meer sectoren geheel of gedeeltelijk aan beïnvloeding door de nationale Overheden worden onttrokken, het voor deze Overheden minder mogelijk wordt een coherente nationale monetaire en handelspolitiek te voeren. Aangezien het echter in een moderne maatschappij onmogelijk is deze taken onvervuld te laten, zullen oplossingen moeten worden gezocht om op den duur ook deze taken in gemeenschappelijk verband in overleg te doen vervullen. Ondergetekenden zijn echter van oordeel, dat de meningsvorming over dit even belangrijke als moeilijke vraagstuk nog niet ver genoeg is voortgeschreden om verdergaande conclusies te trekken. Zij menen derhalve, het in dit stadium van de ontwikkeling en de internationale onderhandelingen bij deze aanduiding van de in de toekomst op te lossen problemen te moeten laten. Door ettelijke leden werd ernstig bezwaar gemaakt tegen de duur van de termijn waarvoor het Verdrag zal gelden. Ondergetekenden kunnen dit bezwaar niet delen. In tegendeel: zij achten de lange looptijd van het Verdrag een volstrekte noodzakelijkheid. Het belang immers van economische integratie is dat deze, naar de mening van ondergetekenden, de opbouw van een efficiënter productie-apparaat dan waarover Europa thans beschikt, mogelijk maakt. Aangenomen mag echter worden dat een dergelijke opbouw gepaard zal gaan met ingrijpende wijzigingen in de thans bestaande industriële structuur. Voor geen der deelnemende landen echter is het aanvaardbaar, dat tengevolge van de totstandkoming van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, bepaalde structuurwijzigingen in de industrie van het eigen land optreden, wanneer het de andere landen vrij zou staan om zich uit de Gemeenschap wederom los te maken. Het opbouwen of uitbreiden van de productiecapaciteit op grond van het bestaan van een grote vrije markt zou vele risico's met zich medebrengen indien het gevaar bestond, dat deze vrije markt door het terugtrekken van één of meer der deelnemende Staten uiteen zou vallen. Voorts zou het totstandkomen van bepaalde specialisaties alleen dan een voordeel voor de economieën der deelnemende Staten betekenen, indien men er zeker van kan zijn, dat men de producten die men ophoudt zelf te produceren, of waarvan men de eigen productie nalaat te bevorderen, gedurende een lange reeks van jaren op gelijke voorwaarden als het producerende land, zal kunnen betrekken. Het is, om een concreet voorbeeld te geven, geenszins denkbeeldig dat de Europese kolenproductie door het totstandkomen van het Verdrag zich meer in bepaalde landen zal concentreren, dan zonder de totstandkoming van dit Verdrag het geval zou zijn. De deelnemende landen kunnen echter alleen

in een dergelijke concentratie berusten, indien zij er zeker van zijn, dat zij voor een lange reeks van jaren kolen zullen kunnen betrekken onder dezelfde voorwaarden als de landen waarin deze productie wordt ontwikkeld. Naar de mening van ondergetekenden zal deze stelregel blijken te gelden voor het gehele terrein der economische integratie. Het belang dezer integratie immers moet worden gezien in de mogelijkheden, die zij schept voor het totstandkomen van een Nieuwe Europese economische structuur. Essentieel is hiertoe echter dat men er verzekerd van kan zijn dat deze nieuwe meer efficiënte structuur niet opnieuw verbroken zal worden. Hoewel bovengenoemde argumenten voor ondergetekenden het zwaarste tellen, menen zij er toch ook op te moeten wijzen dat het zeer onbevredigend zou zijn, indien het een land dat gedurende de overgangperiode financiële voordelen zou ontvangen van de Gemeenschap, vrij zou staan om uit de Gemeenschap te treden. De Regering acht het derhalve van groot belang dat de termijn waarvoor het Verdrag zal gelden op vijftig jaar is gesteld. Uit het bovenstaande moge blijken dat het niet slechts formele redenen zijn geweest die de ondergetekenden er van hebben weerhouden een voorbehoud aan de ratificatie te verbinden. Overigens kan in dit verband worden opgemerkt, dat, indien andere landen wel enige voorbehouden zouden maken zulks aan de inhoud van het Verdrag en de daaruit voortvloeiende verplichtingen geen afbreuk kan doen, tenzij men uiteraard wijzigingen in het Verdrag zou voorstellen, hetgeen in feite zou betekenen, dat nieuwe onderhandelingen moeten worden geopend. Het maken van een voorbehoud in deze zin zou derhalve betekenen een afwijzen van het thans voorgestelde Verdrag.

De ondergetekenden delen de mening: van enkele leden dat het Schuman Plan bevorderlijk zal zijn aan een verlaging van de kostprijzen en aan uitbreiding van de voortbrenging der onder het Verdrag vallende producten. Zij achten dit een der voornaamste voordelen van de totstandkoming der Gemeenschap. Immers, verlaging van kostprijzen en verhoging van productiviteit leiden steeds tot verhoging van de levensstandaard der bevolking. Geenszins echter vermogen ondergetekenden, de stelling dezer leden te onderschrijven, dat de onafhankelijkheid der leden van de Hoge Autoriteit illusoir zou moeten worden geacht. Zij onderschatten geenszins de risico's, die hier gelopen worden, noch de moeilijkheden, die hier overwonnen dienen te worden. Zij zijn echter de overtuiging toegedaan, dat het mogelijk zal blijken, dank zij de opbouw der Gemeenschap en de structuur der Hoge Autoriteit, de leden van dit College hun zware taak, overeenkomstig de doelstellingen van het verdrag, los van de nationale regeringen te doen vervullen. Ook de mening van de hier aan het woord zijnde leden, dat de E.B.U. zou leiden tot een nivellering van de loonkosten op het laagste niveau in West-Europa achten de ondergetekenden geheel onjuist. Ondanks het feit, dat de E.B.U. reeds 2 jaar in werking is, is een dergelijke tendentie niet aanwezig.

Ondergetekenden hebben de indruk, dat met betrekking tot hetgeen door deze leden verder over het Plan-Schuman is opgemerkt, geen vruchtbare grondslag voor een discussie aanwezig is. Zij mogen volstaan met te herhalen, dat naar hun mening de enige werkelijke effectieve beveiliging tegen herleving van nationalistische gevoelens in Duitsland gelegen is in de integratie van Duitsland in Europa, en langs deze weg in de Atlantische Gemeenschap. Als belangrijke stap op de weg naar een dergelijke integratie zal de instelling van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal, naar de mening van de ondergetekenden, tot behoud van de vrede bijdragen.

Ten slotte is door verscheidene leden de vraag gesteld op welke wijze de ondernemers en arbeiders, werkzaam in de onder het Verdrag vallende industrieën, bij de uitvoering ervan betrokken kunnen worden. Naar de mening van ondergetekenden, zal dit voornamelijk kunnen geschieden door werkzaamheid in het Raadgevend Comité, waaraan in het Verdrag zulk een belangrijk arbeidsterrein is toegedacht.

Opmerkingen van sociaal-economische aard

§ 1. Voor de instemming met de algemeen sociaal-economische inhoud van het onderhavige Verdrag, waaraan van verschillende zijden uitdrukking is gegeven, zijn de ondergetekenden erkentelijk. Zij zijn van oordeel, dat hier op sociaal-economisch gebied een samenstel van bepalingen is neergelegd, dat voor het bereiken van de doelstellingen van de Kolen en Staalgemeenschap de best denkbare waarborgen biedt. Het feit, dat bij deze doelstellingen de volledige werkgelegenheid niet expressis verbis wordt genoemd, achten zij voor de zaak, waar het om gaat van ondergeschikt belang. Men mag immers artikel 2 van het Verdrag in verband met wat in artikel 3 onder e is gesteld, wel zo opvatten, dat het tot de taak van de Hoge Autoriteit

behoort zich te richten op een zo hoog mogelijk niveau van werkgelegenheid in de betrokken bedrijfstakken in harmonie met de andere taakstellingen van de Gemeenschap. Van de conjunctuur stabiliserende werking van een regelmatige productie-ontwikkeling in de kolen- en staalsector zal zonder twijfel een gunstige uitwerking op de werkgelegenheid in het algemeen uitgaan.

Ondergetekenden delen de opvatting, dat de verwezenlijking van de doelstellingen der Gemeenschap wel niet zonder weerstand zal verlopen. Naar hun inzicht ware het echter een illusie te verwachten, dat de weerstanden, die zich in de loop van 50 jaren kunnen voordoen, door het stellen van andere richtlijnen voor het optreden van de Hoge Autoriteit, en met name door de formulering van een meer specifiek gerichte economische politiek, voorkomen of uitgeschakeld zouden kunnen worden. In stede van een nadeel achten zij het juist een grote verdienste van het Verdrag, dat dit niet van een bepaald, voor alle omstandigheden juist geoordeeld, concreet economisch stelsel uitgaat maar, wat de concrete economische politieke maatregelen betreft, vele mogelijkheden op onbevooroordeelde wijze opent. Het blijft daarbij mogelijk aan de moeilijkheden, welke zich bij het wisselend economisch getij in verschillende vormen kunnen voordoen, het hoofd te bieden zonder dat leerstellige voorschriften daarvoor een belemmering vormen. Bovendien bevat dit Verdrag, met name in het 5e en 6e Hoofdstuk van de derde Titel, een aantal bepalingen, die er op zijn gericht te voorkomen, dat die moeilijkheden groter zouden worden dan bij een regelmatig functioneren van de gemeenschappelijke markt onvermijdelijk is. Inderdaad zou men deze bepalingen kunnen karakteriseren als een poging om de vrije concurrentie in gezuiverde vorm te doen functioneren. Indien echter zou blijken, dat dit functioneren onder bepaalde omstandigheden tot sociaal-economisch onwenselijke verhoudingen zou leiden, dan vindt de Hoge Autoriteit in diezelfde 3e Titel de nodige middelen om daartegen op te treden.

De opmerking, welke betrekking hebben op de samenhang van het Schumanplan met andere plannen tot partiële economische integratie zijn reeds bij de opmerkingen van algemene aard besproken.

Dat een doeltreffende interne organisatie en efficiency van de kolen- en staalbedrijven moet worden bevorderd, is ook het oordeel van de ondergetekenden. Zij menen echter dat dit in de eerste plaats een zaak van de ondernemingen zelve is. Deze vinden daartoe een sterke prikkel in het stelsel van vrije concurrentie, zoals dit in het Verdrag is neergelegd. Overigens merken zij op dat in de doelstellingen van het Verdrag, en met name in artikel 3 onder d en g het verband met deze problemen ook wel tot uitdrukking is gebracht, al zijn daarbij niet dezelfde woorden gebruikt.

In de gewisselde stukken heeft de Regering herhaaldelijk doen blijken, dat zij de behartiging van de belangen der verbruikers en het veroordelen van een protectionistische politiek als essentiële kenmerken van het Verdrag beschouwd wenst te zien. Inderdaad is er alle aanleiding ter zake bij de uitvoering van dit Verdrag diligent te blijven. Intussen mag niet worden vergeten dat niet alleen deze kenmerken het karakter van de Gemeenschap bepalen. De belangen van de producenten moeten evenzeer tot hun recht kunnen komen. De Instellingen der Gemeenschap zullen bij hun optreden steeds aan alle algemene beginselen, welke in het Verdrag zijn neergelegd, gebonden zijn en daaraan zoveel recht moeten doen wedervaren als uit een harmonieuze behartiging der verschillende belangen voortvloeit. Zo zal onder de omstandigheden, voorzien in artikel 58, het accent echter anders komen te liggen dan indien artikel 59 zal worden toegepast.

Ondergetekenden stemmen gaarne in met die leden, die van oordeel zijn dat het welslagen van de Europese Betalingsunie voor een gunstige werking van het Verdrag van groot belang moet worden geacht. Indien echter handhaving van de E.B.U. op de duur onmogelijk zou blijken, dan zou de Gemeenschap daarmee nog niet tot onwerkzaamheid gedoemd zijn; in dit verband zij verwezen naar artikel 86 derde alinea. Zowel kolen als staal zijn voor de betrokken landen van zo essentiële betekenis, en met name voor de invoerlanden zo essentiële invoergoederen, dat men te allen tijde een middel zal weten te vinden om de betalingen, die voor het functioneren van de Gemeenschap onontbeerlijk zijn, te doen plaats vinden.

De voorkeur die enige leden hebben uitgesproken voor het streven naar een Europese Tariefunie boven het streven naar functionele integratie op het gebied van kolen en staal, kunnen ondergetekenden niet delen. Hoewel zij de betekenis van het tariefprobleem als obstakel op de weg naar grotere economische eenheid in Europa allerminst onderschatten — het Nederlandse initiatief om in het kader van het GATT tot een zekere

mate van nivellering van de Europese tarieven te geraken, legt daarvan voldoende getuigenis af —, menen zij dat de vraagstukken die samenhangen met de vorming van een tariefunie zo samengesteld van karakter zijn, dat de overwinning van het Europese tariefprobleem langs de horizontale weg nog veel tijd zal vergen. Terecht heeft men zich daarom beperkt tot vorming van een Gemeenschap voor enkele bedrijfstakken van essentieel belang voor de nationale economieën. Door deze meer beperkte opzet heeft men dieper kunnen graven dan bij het opstellen van een tariefunieoverdrag binnen de tijd van 9 maanden ooit mogelijk zou zijn geweest.

Naar aanleiding van het door enige leden tegen het Verdrag aangevoerde bezwaar dat het, wat de kolen betreft, niet perfect zou zijn, merken de ondergetekenden het volgende op. Het Verdrag bedoelt niet een Gemeenschap van de energiebronnen tot stand te brengen, doch zich uitsluitend te beperken tot die energiebronnen waarvoor West-Europa als geheel een afzonderlijke markt kan vormen. Zo zijn ook aardolie en turf buiten de werking van de Gemeenschap gebleven, evenals het uit kolen geproduceerde gas. Indien de techniek zou leiden tot een totale ondergrondse vergassing van kolen, dan doet zich een probleem voor, dat afzonderlijk moet worden bezien.

De vraag, door verscheidene leden gesteld, in hoeverre de getroffen regeling als de enige oplossing van het met de Gemeenschap nagestreefde doel moet worden beschouwd, beantwoorden ondergetekenden ontkennend. Zij hechten er evenwel aan met nadruk te verklaren dat zij de in het Verdrag neergelegde regeling als de onder de huidige omstandigheden beste oplossing beschouwen. Meer in het bijzonder achten zij aan de Gemeenschap grote voordelen verbonden boven een particuliere kartelregeling. De eerstondergetekende heeft in de aangehaalde passage van zijn in de Tweede Kamer uitgesproken rede er op gewezen, dat de hantering van de prijspolitiek in particuliere machtsagglomeraties somtijds geschiedde op een wijze als met artikel 3 sub c van het Verdrag onverenigbaar moet worden geacht. Hij heeft daarmede niet betoogd, dat er in het verleden nimmer kartels zijn geweest die naar lage prijzen hebben gestreefd. Hij heeft er echter in het bijzonder op gewezen dat de afzet tegen lage prijzen op één deel van de markt somtijds gepaard ging met handhaving van hoge prijzen elders. Dit nu wordt door het Verdrag uitdrukkelijk uitgesloten. Ondergetekenden zouden overigens er op willen wijzen, dat de Gemeenschap verschillende van de nuttige functies van kartels en trusts zal overnemen zonder dat het gevaar bestaat, zoals bij louter particuliere organisaties toch ongetwijfeld het geval is, dat de belangen van de producenten die van de verbruikers zullen overwoekeren. De waarborgen die in dit opzicht in het Verdrag zijn neergelegd, zijn veel groter dan die welke in een overheidstoezicht op het particuliere kartelwezen gevonden zouden kunnen worden.

Het is uiteraard geenszins de bedoeling van de Regering de belangen van de werknemers en van de consumenten te vereenzelvigen. Op blz. 1 van de Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer is ook slechts gesteld, dat het huishoudelijk kolenverbruik mede door de vertegenwoordigers der centrale arbeidersorganisaties in de Adviescommissie voldoende gerepresenteerd werd geacht. Wat het Raadgevend Comité betreft zal de vertegenwoordiger der Nederlandse Regering in de Raad van Ministers er bij de toepassing van artikel 18 van het Verdrag op toezien dat de verbruikersbelangen door eigen vertegenwoordigers behoorlijk zullen worden gerepresenteerd.

Dat het in de overgangperiode inderdaad tot een sluiting van Belgische en Franse mijnen zou kunnen komen, achten de ondergetekenden niet geheel onmogelijk, al zal dit verschijnsel zich bij het voortduren van de grote vraag naar vaste brandstoffen, die in de komende jaren mag worden verwacht, wel beperken tot die mijnen waarvan de exploitatie zelfs onder de meest gunstige omstandigheden voor de afzet van kolen niet meer rendabel zou zijn. Enige maanden geleden is men om die reden in België tot de sluiting van een mijn overgegaan. Er zij overigens nogmaals de aandacht op gevestigd, dat de Hoge Autoriteit niet zelf de sluiting van mijnen zal kunnen bevelen. Het hangt uiteindelijk van de concurrentiekracht van de bedrijven af of een onderneming in bedrijf zal blijven. In de overgangperiode is voor België een afzonderlijke regeling getroffen; volgens het Verdrag zal de Regering daar zelf eventueel maatregelen kunnen treffen, zij het dat zij daarvoor de goedkeuring van de Hoge Autoriteit behoeft. In dit verband moge worden verwezen naar paragraaf 26 punt 1 van de Overeenkomst.

De vraag of men de invoer uit derde landen — indien deze offeren tegen lagere prijzen dan krachtens de

nieuwe organisatie oirbaar zijn — door invoerbeperking zal dienen uit te sluiten, menen ondergetekenden zo te mogen opvatten dat daarmee bedoeld is importbeperking op grond van het feit dat derde landen aanbieden tegen lagere dan door de Hoge Autoriteit in een periode van „klaarblijkelijke crisis" vastgestelde minimum prijzen voor de producten van de Gemeenschap. Deze vraag beantwoorden de ondergetekenden in het algemeen ontkennend. Voor een dergelijke uitsluiting is in het Verdrag alleen dan de mogelijk open gelaten, indien de invoer uit derde landen geschiedt op voorwaarden die voordeliger zijn dan die van de in de Gemeenschap opgenomen ondernemingen, uitsluitend tengevolge van het feit, dat de exporteurs zich bevinden in concurrentieverhoudingen, die strijdig zijn met de bepalingen van het Verdrag; in dit verband zij verwezen naar artikel 74 1e alinea sub 2. Dat de Gemeenschap in zo'n geval bepaalde slechte praktijken van het particuliere kartelwezen zou overnemen, vermogen de ondergetekenden niet in te zien; het gaat hier niet om een bescherming tegen buitenlandse concurrentie in het algemeen maar slechts tegen die concurrenten, die hun bedrijf volgens met de Gemeenschap fundamenteel strijdige beginselen leiden. Bovendien kan deze maatregel alleen maar worden toegepast op landen, die geen lid zijn van het GATT.

De vrees dat het zgn. Nederlandse douanecontingent juist aan de Nederlandse metaalindustrie moeilijkheden in de weg zou leggen, kunnen de ondergetekenden niet delen. Het is uiteraard bijzonder moeilijk de contingenten volkomen zuiver te stellen. Daarom zullen zij ook aan een driemaandelijke herziening worden onderworpen. De getroffen regeling houdt echter niet in, dat elke overschrijding reeds tot de berekening van het hogere tarief moet leiden; immers alle invoeren welke niet kennelijk zijn bestemd voor andere landen van de Gemeenschap, kunnen te allen tijde ook extra-continentaal tegen het huidige Beneluxtarief worden geëffectueerd.

Ook naar het oordeel van ondergetekenden zijn de voordelen, voor de Nederlandse metaalindustrie aan dit Verdrag verbonden, in belangrijke mate afhankelijk van de wijze waarop het beginsel van non-discriminatie, dat overigens ondubbelzinnig in het Verdrag tot uitdrukking is gebracht, in de Gemeenschap zal worden gehandhaafd. Zij wijzen er echter op, dat dit beginsel niet door de andere landen zelfstandig wordt toegepast, doch dat de Hoge Autoriteit op de inachtneming hiervan toezicht houdt. Daartoe is zij met belangrijke bevoegdheden bekleed. In dit opzicht kunnen ook de adviezen van het Raadgevend Comité van veel belang zijn. De Regering zal al het mogelijke doen om daarin een zo sterk mogelijke vertegenwoordiging te bereiken. Indien — dit naar aanleiding van de aansluitende vraag — onverhoopt een vertegenwoordiging van de Nederlandse kolen- of staalindustrie daarin zou ontbreken, zou zulks — hoe onbevredigend dit overigens ook zoude zijn — nog niet leiden tot een situatie als door verscheidene leden geschetst. Immers ook de Raad van Ministers is bij belangrijke beslissingen van de Hoge Autoriteit ingeschakeld, terwijl voorts elke vereniging van belanghebbenden haar stem kan doen horen in al die gevallen, waarin het Verdrag de raadpleging van het Raadgevend Comité heeft voorgeschreven (artikel 48).

§ 2. Ondergetekenden delen de bezorgdheid die uit de opmerkingen van vele leden betreffende het huidige peil van de kolenprijzen spreekt. Dat de huidige kolenprijzen een inflatoir karakter zouden dragen, kunnen zij echter niet beamen. Bij de beoordeling van het kolenprijzverloop gedurende de laatste 20 jaren mag niet worden vergeten, dat de behoefte aan vaste brandstoffen in die periode enorm is gestegen en dat het slechts ten koste van grote investeringen mogelijk is geweest in die behoefte te voorzien. Daarenboven is de kolenproductie, zoals bekend, sterk arbeidsintensief. De lonen en sociale voorzieningen van de mijnwerkers, die in het begin van de 30er jaren op een zelfs voor die tijd laag niveau stonden, zijn sindsdien en in het bijzonder in de naoorlogse jaren in een versneld tempo opgetrokken. De schaarste aan arbeidskrachten voor het kolenmijnbedrijf heeft deze ontwikkeling nog geaccentueerd. Ook in het buitenland heeft men een soortgelijke ontwikkeling kunnen waarnemen. De uitvoering van het onderhavige Verdrag zal, naar de stellige overtuiging van ondergetekenden, er toe kunnen bijdragen, dat de verdere ontwikkeling een meer regelmatig verloop zal vertonen. Naar aanleiding van de opmerkingen betreffende de Belgische mijnindustrie delen ondergetekenden mede, dat bij de besprekingen over het Verdrag te Parijs van Belgische zijde de indruk is gewekt, dat de kolenprijs in dat land gedurende de overgangsperiode wel met 10 % zou kunnen worden verlaagd. Voor een deel van het Belgische mijnbedrijf gelden echter inderdaad zodanige geologische omstandigheden, dat de betrokken mijnen niet op een gelijk kostprijsniveau als b.v. Nederland zullen komen. Dit behoeft echter niet noodzakelijk tot uitschakeling van deze bedrijven te leiden en evenmin aanleiding te geven tot de vrees, dat op verlenging van de overgangsperiode en op verstrekking van nieuwe hulp door de partners aan België zal worden aangedrongen. Het is b.v. denkbaar dat met toepassing van

artikel 62 van het Verdrag een deel of zelfs alle mijnen, die in die omstandigheden verkeren, in het belang van de Gemeenschap worden opengehouden. Mocht evenwel België aan het einde van de overgangperiode inderdaad nieuwe eisen stellen, dan kunnen de partners zich op de ondubbelzinnige tekst van het Verdrag beroepen. Of op dat tijdstip zwaarwichtige politieke overwegingen zouden kunnen leiden tot een oplossing, in andere zin, kan thans niet worden overzien en door geen enkele regeling absoluut worden uitgesloten. Een dergelijke situatie kan zich immers voordoen in ieder ander geval waarin wijziging van het Verdrag wordt voorgesteld.

De opmerking van sommige leden dat de afstanden, waarover de kolen moeten worden getransporteerd, een ongunstige invloed zouden moeten uitoefenen op de prijs daarvan, is ondergetekenden niet duidelijk. De vrije keuze van leverancier, welke door het Verdrag aan de verbruikers wordt gewaarborgd, heeft immers de strekking de invloed van de transportkosten voor de verbruikers zoveel mogelijk te beperken.

§ 3. Inderdaad draagt artikel 68 van het Verdrag duidelijk de sporen van een compromis. Terwijl enerzijds elk rechtstreeks ingrijpen van de Hoge Autoriteit in nationale loonaangelegenheden is uitgesloten, kan haar anderzijds niet de bevoegdheid worden onthouden zich te bemoeien met de gevolgen van de nationale loonpolitiek voor de concurrentieverhoudingen op de gemeenschappelijke markt. Inderdaad achten ondergetekenden het uitgesloten, dat de Hoge Autoriteit op grond van artikel 68 (de vermelding van artikel 65 in dit verband moet wel op een vergissing berusten) in verband met het verschil tussen het loonpeil in Nederland en België aan het einde van de overgangperiode een aanbeveling zou doen het Nederlandse loonpeil in de kolenindustrie te verhogen, omdat immers geen sprake is van een disharmonie tussen de lonen in bepaalde mijnondernemingen en de lonen in andere ondernemingen in het betrokken gebied. Juist omdat het gebruikelijke loonpeil in het betrokken gebied als een gegeven wordt aanvaard, kan de aanbeveling door de Hoge Autoriteit nimmer tot een wijziging in dit loonpeil leiden.

Opmerkingen van juridische aard

Door vele leden werd de vraag gesteld of het gebruikelijk is, dat in internationale colleges, welke enigszins met de Hoge Autoriteit kunnen worden vergeleken, besluiten met gewone meerderheid van stemmen worden genomen. Naar de mening van ondergetekenden maken samenstelling en bevoegdheden van de Hoge Autoriteit het moeilijk dit college te vergelijken met andere internationale colleges. Ten aanzien van besluitvorming bij eenvoudige meerderheid van stemmen, kan echter een vergelijking worden getrokken met internationale rechtsprekende organen. Evenals van de leden van de Hoge Autoriteit kan van de leden van internationale rechtsprekende organen worden gezegd, dat zij een supranationale functie vervullen, zodat zij uitsluitend op grond van hun bekwaamheid dienen te worden verkozen en niet gebonden zijn aan instructies van enige regering. Ook bij dergelijke internationale rechtsprekende organen nu vindt besluitvorming bij eenvoudige meerderheid van stemmen plaats. Als voorbeeld moge gewezen worden op artikel 55, lid I, van het Statuut van het Internationaal Gerechtshof. Het komt ondergetekenden derhalve voor, dat de regeling welke in het onderwerpelijke wetsontwerp is getroffen voor besluitvorming van de Hoge Autoriteit in overeenstemming is met het supranationaal karakter dezer Autoriteit. Gezien het feit, dat de leden van de Hoge Autoriteit geen specifieke verschillende belangen vertegenwoordigen, zou het eisen van een gequalificeerde meerderheid moeilijk in overeenstemming zijn te brengen met het collegiale karakter van de beslissingen van deze Autoriteit. Bij het totstandkomen van de tekst van het Verdrag heeft men derhalve gemeend de waarborgen voor een juiste besluitvorming elders te moeten zoeken dan in het vereiste van een gequalificeerde meerderheid. Dergelijke waarborgen zijn bijvoorbeeld gelegen in het overleg met het Raadgevend Comité en met de Raad van Ministers, in het vereiste van instemming van laatstgenoemde instelling in bepaalde gevallen en in de uitgebreide rechtmatigheidscontrole door het Hof. Door dezelfde leden is de vraag gesteld of de meerderheid, waarvan sprake is in artikel 13 eerste lid, van het Verdrag, een meerderheid is van het aantal uitgebrachte stemmen. Zeer bepaaldelijk echter wordt in het eerste lid van genoemd artikel een meerderheid van de leden die deel uitmaken van de Hoge Autoriteit bedoeld, dus niet de meerderheid van het aantal uitgebrachte stemmen. Zulks blijkt wellicht nog duidelijker uit de terminologie van de Franse tekst, met name uit de woorden „qui la composent”. Het tweede lid van artikel 13 doet hieraan niets af. Het quorum immers heeft betrekking op het aantal leden, dat aanwezig moet zijn om te kunnen beraadslagen. Men heeft de bepaling van dit aantal willen overlaten aan het reglement van

orde, dat door de Hoge Autoriteit zelf wordt vastgelegd, teneinde de mogelijkheid open te laten om voor de beraadslaging over verschillende onderwerpen een verschillend quorum vast te stellen. Ondergetekenden zijn niet de mening toegedaan, dat de Raad van Ministers voornamelijk moet worden beschouwd als een adviserend lichaam. Deze Raad immers oefent zijn bevoegdheden uit, met name met het doel het beleid van de Hoge Autoriteit en dat van de voor de algemene economische politiek van hun landen verantwoordelijke regeringen met elkaar te doen harmoniëren, zoals artikel 26 uitspreekt. Ter vervulling van deze taak is in het Verdrag een nauwe samenwerking tussen de Hoge Autoriteit en de Raad van Ministers voorzien en zijn aan de Raad van Ministers diverse medebesturende bevoegdheden gegeven.

Ongetwijfeld bestaat het gevaar, dat de Gemeenschappelijke Vergadering haar contrôle op het beleid van de Hoge Autoriteit meer zal uitoefenen onder de invloed van nationale politieke overwegingen dan voor het supranationale karakter van de Hoge Autoriteit gewenst is. Het is echter geenszins zeker dat deze vrees op de duur gewettigd zal blijken. Integendeel, ondergetekenden menen dat er alle aanleiding bestaat om te veronderstellen, dat de ontwikkeling in een andere richting zal gaan. Wel moeten zij toegeven, dat de Gemeenschappelijke Vergadering niet het karakter draagt van een volledig representatieve vertegenwoordiging van het geheel der Naties van de aan de Gemeenschap deelnemende Staten. Het is juist deze omstandigheid die er toe heeft geleid, de bevoegdheden van de Gemeenschappelijke Vergadering beperkt te houden. Ondanks deze beperkingen menen ondergetekenden echter dat de Gemeenschappelijke Vergadering in het geheel der in het Verdrag voorziene organen een bijzonder belangrijke functie te vervullen zal krijgen. Zij kunnen dan ook niet de mening delen, dat het Raadgevend Comité belangrijker zou zijn dan de Gemeenschappelijke Vergadering. Zij achten een dergelijke vergelijking tussen een tweetal organen waaraan geheel verschillende functies door het Verdrag worden toegewezen, ook weinig vruchtbaar. Zij mogen er overigens op wijzen dat de adviezen, door het Raadgevend Comité aan de Hoge Autoriteit verschaft, in geen enkel geval bindend zijn. Wel zal in een aantal in het Verdrag aangegeven gevallen het inwinnen van het advies van het Raadgevend Comité verplicht zijn.

Met het bijzonder karakter van de Hoge Autoriteit correspondeert het toekennen aan het Hof van bevoegdheden, waarvoor onder de bestaande internationale rechtsprekende colleges geen analogie is te vinden. In beginsel kan worden ingestemd met de door sommige leden tot uiting gebrachte opvatting dat het Hof in de eerste plaats een college is, dat met administratieve rechtspraak is belast. Eveneens kan in het algemeen accoord worden gegaan met de opvatting dat de competentie-opdracht aan het Hof niet zozeer is een toevoeging aan de uitvoerende en wetgevende bevoegdheden van de Gemeenschap, doch veeleer een beperking van genoemde bevoegdheden. Een en ander komt tot uitdrukking in artikel 31 van het Verdrag, waarin aan het Hof de taak is opgedragen om er voor te zorgen, dat bij de uitlegging en toepassing van het Verdrag de regelen van het recht in acht worden genomen. Wat het beroep op de civiele jurisdictie van de nationale staten betreft, dient in het oog te worden gehouden, dat ingevolge artikel 41 van het Verdrag alleen het Hof bevoegdheid heeft te beslissen over de geldigheid van de besluiten van de Hoge Autoriteit en van de Raad van Ministers.

Werkingsfeer van het Verdrag

Over de ook door ondergetekenden betreunde afzijdigheid van het Verenigd Koninkrijk en van de Scandinavische landen bij de totstandkoming van het onderwerpelijk Verdrag, werd reeds gesproken. Reeds in de Memorie van Antwoord gericht aan de Tweede Kamer der Staten-Generaal hebben ondergetekenden als hun mening te kennen gegeven dat niet alleen bij hen, maar ook bij de Regeringen der andere tot de Gemeenschap toetredende Staten de wens levend is deze in nauw contact met het Verenigd Koninkrijk te zien treden. Gezien de door Sir David Maxwell Fyfe te Straatsburg namens de Regering van het Verenigd Koninkrijk afgelegde verklaring, waarop hiervoor werd gewezen, menen ondergetekenden er op te mogen vertrouwen, dat een geëigende samenwerking tussen de Gemeenschap en het Verenigd Koninkrijk tot stand gebracht zal kunnen worden.

Paragraaf XIV van de overgangsbepalingen slaat niet op toetreding van Europese Staten tot dit Verdrag, doch schept de mogelijkheid, door onderhandelingen met derde landen tot een bepaalde verdragsverhouding met deze landen te geraken. Zulke onderhandelingen worden echter blijkens paragraaf XIV door de

deelnemende Staten gevoerd. Daarbij zal de Hoge Autoriteit als onderhandelingsdelegatie optreden. Evenals bij andere onderhandelingen zal de onderhandelingsdelegatie vanzelfsprekend slechts tot parafering van het Verdrag kunnen overgaan. Rechtsgeldigheid krijgt een dergelijk Verdrag echter eerst na ondertekening welke afhankelijk van de in een bepaald land dienaangaande geldende regelingen al dan niet na behandeling van het Verdrag in het Parlement zal geschieden. Uitgesloten is het echter dat op deze wijze een Verdrag tot stand zou komen waartegen bij een der deelnemende landen een overwegend bezwaar zou bestaan. Enkele leden hebben de vraag gesteld wat zou geschieden indien de eenheid van Duitsland zou worden hersteld. Het ware onjuist te menen dat door herstel van de Duitse eenheid een nieuwe staat zou ontstaan, welke niet gebonden zou zijn aan de verplichtingen welke de Bondsregering op zich heeft genomen. De bepalingen van het Verdrag zullen derhalve bij herstel van de Duitse eenheid van toepassing worden voor het alsdan bij het gebied van de Bondsrepubliek gevoegde territoir. Indien de noodzaak daartoe zou blijken, zou ten behoeve van aanpassing aan de door deze uitbreiding van het territoir der Bondsrepubliek ontstane situatie een speciale regeling getroffen kunnen worden. Voorzover deze wijziging in de bestaande verdragstekst tengevolge zou hebben, gelden uiteraard de bepalingen welke ten aanzien van verdragswijzigingen in het Verdrag zijn opgenomen. Hoewel het weinig waarschijnlijk is dat Nederland, hetwelk juist aan uitbreiding van het aantal leden-staten zulk een grote waarde hecht, van het veto-recht gebruik zal maken om Europese Staten de toetreding tot het Verdrag onmogelijk te maken, is niet in te zien waarom Nederland, indien het inderdaad in een bepaald geval gegronde bezwaren zou hebben, van haar veto-recht geen gebruik zou kunnen maken. Toetreding tot het Verdrag is, zoals uitdrukkelijk in artikel 98 is vermeld, mogelijk voor alle Europese Staten. Of toetreding van een bepaalde Staat onder bepaalde omstandigheden al dan niet wenselijk moet worden geacht, kan slechts in een concreet geval worden beoordeeld.

Verspreide opmerkingen

§ 1. De ondergetekenden delen niet de opvatting, dat dit wetsontwerp strijdig is met de Grondwet. Zij zouden niet zover willen gaan te beweren dat Nederland, zich buiten zijn eigen nationale sfeer begevend, en met een andere Staat tezamen ten aanzien van een bepaalde materie rechtscheppend optredend, de Grondwettelijke voorschriften welke bij een autonome nationale regeling behoren te worden in acht genomen, niet zou behoeven te eerbiedigen. De ondergetekenden menen dat, ook wanneer Nederland tezamen met een andere Staat rechtscheppend optreedt, het daarbij aan de Grondwet gebonden blijft. De vraag is slechts hoever de Grondwet terzake van de betreffende materie een binding heeft beoogd. Hoe zeer ook kan worden toegegeven, dat voor een zeer groot deel der voorschriften de door de Grondwet beoogde binding uitsluitend in de nationale sfeer ligt, zijn er toch zekere rechten in de Grondwet gewaarborgd, welke aantasting in een internationale regeling met de Grondwet onverenigbaar moeten worden geacht. De ondergetekenden denken hierbij in de eerste plaats aan de zogenaamde vrijheidsrechten, die in de Grondwet aan de burgers worden gewaarborgd. Daaronder vallen echter zeker niet de bepalingen, houdende aanwijzing van nationale rechters. Hierbij heeft de Grondwet uitsluitend de nationale sfeer op het oog gehad, en de stelling, dat de Grondwetgever met de desbetreffende bepalingen beoogd zou hebben de beoordeling van rechtsvragen in het internationale vlak aan andere dan zuiver nationale rechters uit te sluiten, verwerpen de ondergetekenden te enen male. Hun is generlei uitspraak bekend, hetzij van de Commissie Van Eysinga, hetzij van de Staatscommissie tot Herziening der Grondwet, die een dusdanige opdracht van rechtspraak aan de internationale rechter in strijd met de bestaande Grondwetsbepalingen zou hebben verklaard.

§ 2. Ondergetekenden kunnen de mening der leden, die van mening zijn dat het beter ware geweest, indien Nederland niet zou zijn voorgegaan terzake van de ratificatie, niet delen. De critiek van de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers van België op de opzet van het Verdrag had met name betrekking op de verenigbaarheid ervan met de Belgische Grondwet. In hoeverre deze critiek juist is, staat uiteraard niet ter beoordeling van de ondergetekenden. Geenszins kunnen zij echter de gedachtengang dier leden volgen, die de mening blijken te zijn toegedaan dat Duitsland en België, daar deze landen over veel grotere contingenten kolen en staal beschikken dan Nederland, bij toetreding tot het Verdrag een groter offer brengen. Souvereiniteitsrechten worden door de aan het Verdrag deelnemende landen prijsgegeven aangezien deze landen van mening zijn, dat bij totstandkoming van het Verdrag een voor allen gunstiger economische ontwikkeling mogelijk zal zijn. Het is natuurlijk geenszins ondenkbaar, dat daarbij aan bepaalde landen grotere voordelen zullen toevallen dan aan andere. Dit is echter slechts ten dele afhankelijk van de vraag of

een bepaald land al dan niet over een groot contingent kolen en staal beschikt. Zeer wel is zelfs denkbaar dat een land, juist omdat het over een groot contingent kolen en staal beschikt, bijzonder voordelen van de totstandkoming van het onderwerpelijke Verdrag zal genieten. Het is, naar het oordeel van de ondergetekenden, dan ook niet juist maatregelen, die noodzakelijk zijn voor het totstandkomen van de Europese economische integratie, uitsluitend als een offer te betitelen. Deze maatregelen worden genomen en dienen ook alléén te worden genomen omdat men de overtuiging is toegedaan, dat de bij deze samenwerking betrokken landen als geheel bij de totstandkoming van een dergelijke integratie in de hoogste mate gebaat zijn.

§ 3. Ten aanzien van de ertsleveranties uit Frans Noord-Afrika zijn de ondergetekenden het eens met die leden die [...] leveranties niet kan worden geacht in strijd te zijn met de grondslagen van het Verdrag. Immers het Noordafrikaanse erts valt buiten de werkingssfeer van het Verdrag. Evenals zulks geldt voor Zweden, staat het derhalve de competente autoriteiten vrij dit Noordafrikaanse erts te verkopen aan wie zij willen. Daar echter in dit geval de Regering van een der aan de Gemeenschap deelnemende landen te dezer zake zelf de competente instantie vormt, hebben ondergetekenden onder erkenning van de formele juistheid van het afgesloten verdrag toch prijs gesteld op het ontvangen van een verklaring als opgenomen in de door de betrokken leden genoemde brief van 18 April 1951, hoewel deze brief uiteraard geen essentieel onderdeel van het Verdrag uitmaakt. Waarborgen dat inderdaad de in het uitzicht gestelde productieverhoging zal optreden zijn niet aanwezig en kunnen ook moeilijk worden verwacht. Ondergetekenden hebben echter geen enkele reden om twijfel te koesteren ten aanzien van de verwachtingen, die door de Franse Minister zijn uitgesproken. In dit verband moge er de aandacht op worden gevestigd, dat in het zo juist met Frankrijk afgesloten handelsaccord het contingent ijzererts even groot is als dat, hetwelk in het vorige accord voorkwam.

Dat het vraagstuk van de schroot-voorziening verband houdt met de voorziening met ijzererts, is door enige leden terecht naar voren gebracht. Daarom is ook in het Verdrag (Bijlage II: schroot) bepaald, dat bij een eventueel noodzakelijke verdeling van deze in de Gemeenschap zelf geproduceerde grondstof rekening moet worden gehouden met het geheel der omstandigheden, waaronder de exploitatie en de voorziening, eigen aan de verschillende sectoren van de aan de rechtsmacht van de Hoge Autoriteit onderworpen ijzer- en staalindustrie, plaatsvinden. Dit betekent, dat, indien door onvoldoende ertsleveranties aan één land de schrootbehoefte daar stijgt, de Hoge Autoriteit bij de verdeling deze gestegen behoefte in aanmerking zal moeten nemen. De Hoge Autoriteit zal dus van Nederland geen schrootleveringen kunnen verlangen alleen op grond van het feit, dat de schaarste aan schroot in andere landen groter is, doch zal daarbij tevens de algemene grondstoffenvoorziening van de ijzeren staalproductie in de betrokken landen tegen elkaar moeten afwegen. Deze algemene overwegingen over het verband tussen ertsvoorziening en schrootvoorziening gelden uiteraard ook bij de beoordeling van de vraag of aan Nederland de verplichting kan worden opgelegd schroot aan Italië te leveren.

Inderdaad staat het aan Duitsland als gelijkwaardige partner in de Gemeenschap evenals aan alle andere deelnemende landen vrij handelspolitieke overeenkomsten met derde landen en dus ook met Zweden af te sluiten. Slechts moet zij voor de afsluiting van een dergelijk verdrag krachtens Artikel 75 de Hoge Autoriteit de gelegenheid geven de noodzakelijke aanbevelingen te doen. Indien de Hoge Autoriteit van oordeel is, dat de betrokken overeenkomsten de werking van het Verdrag belemmeren, kan zij op deze wijze invloed op de uiteindelijk af te sluiten regeling uitoefenen.

§ 4. De Nederlandse productie van cokeskolen beliep in 1950 3 200 000 ton, terwijl de productie in 1951 op 3 300 000 ton kan worden geschat. De import bedroeg in 1950 ca. 560 000 ton terwijl de invoer in 1951 op 680 000 ton kan worden geschat. Hiervan waren tot en met ultimo October 1951 555 000 ton feitelijk ingevoerd, waarvan 138 000 ton uit de Verenigde Staten van Amerika. De stijging van het verbruik van cokeskolen in het jaar 1951 moet voor meer dan de helft worden toegeschreven aan de volledige weder in gebruikstelling van de cokesfabriek der Association Cooperative Zélandaise de Carbonisation. Dit bedrijf werkt voor de helft met cokeskolen die uit Frankrijk worden ingevoerd; de daaruit geproduceerde cokes wordt weer aan Frankrijk geleverd in het kader van het handelsverdrag met dat land.

§ 5. Gedurende de onderhandelingen te Parijs is uiteraard door de Nederlandse delegatie voortdurend

contact onderhouden met de Belgische delegatie. Tussen de ondertekening van het Verdrag en het indienen van het Nederlandse wetsontwerp tot ratificatie kwam bovendien de Interim-Commissie nog tweemaal bijeen, waar alle gelegenheid was over alle van belang zijnde punten van gedachten te wisselen. Overigens kan worden medegedeeld dat op grond van een in het kader van de Interim-Commissie genomen beslissing de in beide landen opgestelde parlementaire documenten zijn uitgewisseld.

Het feit, dat de Hoge Autoriteit volledig ingeschakeld is bij de besteding van de uitkering uit het perequatiefonds aan België, biedt naar de mening van ondergetekenden voldoende waarborg voor een juiste besteding van deze gelden. Over de mogelijke aanpassing van het kostenpeil van de Belgische mijnen werd hierboven in ander verband reeds gesproken.

§ 6. Ondergetekenden zijn van oordeel, dat zowel artikel 65 als artikel 66 van het Verdrag voldoende ruimte laten voor het handhaven van oirbare en nuttige vormen van samenwerking. Zij wijzen er in dit verband nogmaals op, dat het beleid van de Hoge Autoriteit ten aanzien van de toepassing van deze artikelen aan het oordeel van het Hof is onderworpen, waarin naar hun mening een voldoende waarborg tegen willekeur gelegen is. Intussen verhelen zij zich niet, dat de artikelen 65 en 66 de Hoge Autoriteit voor moeilijke problemen en beslissingen zullen stellen. Een discriminerende toepassing van de bedoelde verbodsbepalingen ten gunste van bepaalde gevestigde vormen van samenwerking zou inderdaad voor de Gemeenschap een gevaar kunnen opleveren. Daarom is ook in het tweede lid van artikel 66 met zoveel woorden gezegd, dat de toepassing van de bepalingen van dit artikel op niet-discriminerende wijze moet geschieden.

§ 7. Met de verscheidene leden, hier aan het woord, zijn ondergetekenden van oordeel, dat de uitbreiding van de nationale kolenproductie door ontginning van het mijnveld Vlodrop van bijzondere betekenis is voor de economie van ons land in verband met de steeds stijgende lijn van de kolenbehoefte. Mede gezien de internationale kolensituatie en de sterke aandrang, welke wordt uitgeoefend om tot vergroting van de kolenproductie in West-Europa te geraken, achten ook zij het zeer waarschijnlijk, dat de uitvoering van dit ontginningsplan bij de Gemeenschap instemming zal verwerven.

Het Vlodropse mijnveld zal ten aanzien van de exploitatiekosten — daarbij afziende van kosten voor rente en afschrijving — eensdeels in verband met de diepere ligging van het carboon in een nadelige positie verkeren, doch andersdeels op sommige punten in het voordeel zijn ten opzichte van de bestaande Limburgse mijnen. Over het geheel genomen zullen de exploitatiekosten voor Vlodrop en de reeds in ontginning zijnde mijnen niet belangrijk van elkaar afwijken.

Met betrekking tot afschrijvingen en rente kan worden opgemerkt, dat de investeringen, die voor de reeds langer in exploitatie zijnde mijnen grotendeels in vroegere perioden zijn geschied, bij een nieuw aan te leggen mijn een niet onbelangrijk hoger bedrag zullen vergen.

De Minister van Economische Zaken,
VAN DEN BRINK.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
STIKKER.

De Minister van Financiën,
P. LIEFTINCK.

De Minister van Verkeer en Waterstaat,
H. H. WEMMERS.

De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid,
A. M. JOEKES.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeling van dit antwoord aan de Kamer haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld den 30sten Januari 1952.

WOUDENBERG
OOSTERHUIS
RIP
KROPMAN.